

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupen JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti žalovanému: **Celní ředitelství Hradec Králové,** se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2010, čj. 10046/2010-060100-21 a čj. 10050/2010-060100-21, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2011, čj. 30 Af 32/2010 - 43,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2011, čj. 30 Af 32/2010 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní ředitelství Hradec Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo rozhodnutím ze dne 6. 8. 2010, čj. 10046/2010-060100-21, odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Náchod (dále jen „správní orgán“) ze dne 11. 1. 2010, zn. 11698-126400-013, o zamítnutí žádosti o vrácení antidumpingového cla ve výši 958 401 Kč. Žalobce zaplatil clo na základě dodatečného platebního výměru ze dne 10. 7. 2009, čj. 6225/09-126400-013. Rozhodnutím

ze dne 6. 8. 2010, čj. 10050/2010-060100-21, žalovaný obdobně rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Náchod ze dne 11. 1. 2010, zn. 11700-126400-013, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení antidumpingového cla ve výši 353 110 Kč. To žalobce zaplatil na základě dodatečného platebního výměru ze dne 10. 7. 2009, čj. 6224/09-126400-013.

[2] Antidumpingové clo bylo vyměřeno za dovoz ocelových lan z Jižní Koreje, protože vyšlo najevo, že zboží bylo vyrobeno v Číně. Dodatečně vyměřené clo žalobce zaplatil, ale podal proti platebním výměrům odvolání a požádal o vrácení cla. Ještě před ukončením odvolacích řízení správní orgán ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů a vydal nové platební výměry na stejné částky a splatné pod stejnými variabilními symboly jako původní platební výměry. Výměry z 10. 7. 2009 totiž neobsahovaly ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo antidumpingové clo vyměřeno. Žalovaný zaujal názor, že povinnost k úhradě cla vznikla ze zákona bez ohledu na neplatnost původních platebních výměrů. Částky zaplacené na základě původních platebních výměrů žalovaný použil na úhradu nově vyměřených cel.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žaloby u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Cla, která zaplatil na základě později zneplatněných dodatečných platebních výměrů, nebyla v době placení dlužná, a žalovaný mu je měl vrátit. Žalovaný nebyl oprávněn použít clo zaplacené na základě neplatných výměrů na zaplacení cla nově vyměřeného jen proto, že částky a variabilní symboly byly stejné. Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání na základě nové právní úvahy bez toho, aby měl žalobce možnost se k ní vyjádřit a jeho rozhodnutí proto považoval za nezákonné. Odkázal na námitky, které uplatnil v odvolacím řízení proti původním platebním výměrům s tím, že by je uplatnil i v řízení o vrácení cla, pokud by k tomu měl možnost. Rozhodnutí žalovaného bylo rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění vzniku cla podle Nařízení Rady EHS č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) a určení částky cla podle celního sazebníku Společenství. Rozsudek Soudního dvora sp. zn. C-247/04, o který žalovaný opřel svoje rozhodnutí, dle názoru žalobce na věc nedopadal.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadená rozhodnutí, ve kterých odůvodnil, proč nebyly splněny podmínky pro vrácení cla. Nesouhlasil, že měl povinnost seznámit žalobce se svými právními názory před vydáním rozhodnutí. Podrobně rozvedl důvody vyměření antidumpingového cla. Antidumpingové clo uložil podle čl. 20 odst. 3. písm. g) celního kodexu, které odkazuje na Nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 ze dne 8. 11. 2005, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Indie, Jihoafrické republiky a Ukrajiny. Ačkoliv byl původ zboží sporný, žalovaný měl za to, že pocházelo z Číny. Trval na tom, že zmíněný rozsudek Soudního dvora se týkal analogické situace jako posuzovaná věc, neboť v obou případech šlo o stanovení povinnosti zaplatit clo neplatným aktem.

[5] Krajský soud spojil obě rozhodnutí žalovaného ke společnému projednání a obě rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 15. 9. 2011, čj. 30 Af 32/2010 - 43, z důvodu

nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a vad řízení před vydáním rozhodnutí. Žalovanému přisvědčil, že odvolací orgán může dospět k jinému právnímu názoru, než k jakému dospěl správní orgán prvního stupně. Pokud však jde o řízení před vydáním konečného rozhodnutí ve věci, proti kterému nelze podat opravný prostředek, má žalobce právo se seznámit s právním názorem odvolacího orgánu a vyjádřit se k němu, vznášet argumenty a navrhovat nové důkazy. Opačným postupem žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti. Žalovaný neumožnil žalobci vyjádřit se v řízení před správním orgánem, a ten proto ani nemohl reagovat na případné protiargumenty. Žalobce mohl svoje námitky poprvé uplatnit až v podané žalobě. Správnímu soudu nepřísluší nahrazovat rozhodovací činnost správního orgánu, nýbrž ji pouze přezkoumat. To ale nebylo možné, protože řada námitek a jejich vypořádání nebyly v rozhodnutí uvedeny. Pokud žalovaný opřel své rozhodnutí o rozsudek Evropského soudního dvora, měl na posuzovanou věc aplikovat závěry, které z něho vyplynuly. To však neučinil, čímž založil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dodatečným vysvětlením svého postupu ve vyjádření k žalobě žalovaný nemohl tuto vadu řízení zhojit. Soud poukázal také na existující rozpor mezi žalobcem a žalovaným ohledně původu zboží, a na to, že žalovaný nevěnoval této skutečnosti pozornost. Uvedené důvody postačovaly pro zrušení napadeného rozhodnutí a krajský soud se proto nemohl zabývat meritorními námitkami.

III.

[6] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle jeho názoru krajský soud nedůvodně vytrhl rozhodování v těchto věcech z kontextu celého řízení o vzniku celního dluhu. I z úřední činnosti mu mělo být známo, že v mezidobí byly u krajského soudu podány žaloby proti rozhodnutím ve věci vzniku celních dluhů. Souběžně totiž probíhala řízení o odvolání proti platebním výměrům, kterými byla cla doměřena. Nemůže být proto vadou tohoto řízení, pokud stěžovatel pouze konstatoval, že celní dluh vznikl a podrobně se nezabýval důvody, proč tomu tak je. V kontextu celého řízení šlo pouze o řádné sdělení celního dluhu dlužníkovi. To se původně stalo nicotnými rozhodnutími, avšak tato pochybení byla napravena. Šlo o řádné sdělení celního dluhu dlužníkovi, nikoliv o jeho zaúčtování. Pokyn krajského soudu, že se má v dalším řízení po zrušení obou rozhodnutí vyřešit, zda a proč vznikl rozdíl na cle, je podle stěžovatele neuskutečnitelný, protože to bylo vyřešeno v jiném řízení.

[7] Odvolací orgán nemá před vydáním každého rozhodnutí absolutní poučovací povinnost. Pokud by tomu tak mělo být, musel by např. soud ještě před vyhlášením rozsudku účastníky podrobně seznámit se svým právním hodnocením a dotazovat se jich na jejich právní názor. Poučovací povinnost se proto vztahuje pouze na takové situace, kdy změna právního názoru ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. K tomu nedošlo zamítnutím odvolání, ale lze si to představit např. tehdy, pokud by došlo ke zvýšení vyměřeného cla. Znovu připomněl, že předpis cla nebyl zrušen, ale byla pouze osvědčena neřádnost jeho sdělení, která však byla následně napravena. Ani v okamžiku osvědčení žalobce nemohl očekávat, že celní dluh nevznikl, že může požadovat vrácení cla a že jej nebude povinen platit. Stěžovatel pouze doplnil argumentaci správního orgánu za využití judikátu Evropského soudního dvora, proč není možné vrátit clo. Rozhodnutí o žádosti o vrácení cla je třeba vnímat jako jeden celek. Ani upozorněním, že clo bylo dlužné již ze

zákona, nevnesl žalovaný do řízení nic nového. Obdobně jako je tomu u daní, vzniká povinnost hradit clo již ze zákona, a příslušné orgány pouze sdělují tuto skutečnost a výši povinnosti daňovému dlužníkovi. Ani kdyby stěžovatel seznámil žalobce s následným doplněním argumentace, nelze tvrdit, že by žalobce mohl uplatnit námitky, které mají své místo v řízeních o nově vydaných dodatečných platebních výměrech.

IV.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve připomenout, že žalobce zahájil řízení o vrácení částek cla v návaznosti na rozhodnutí stěžovatele ze dne 4. 12. 2009, kterými ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů z 10. 7. 2009. Důvodem osvědčení neplatnosti byla skutečnost, že v původně vydaných výměrech nebylo uvedeno právní ustanovení, podle kterého vznikla žalobci povinnost zaplatit antidumpingové clo. Rozhodnutí o osvědčení neplatnosti byla žalobci doručena a již 7. 12. 2009 podal žádosti o vrácení cla s tvrzením, že neexistuje právní důvod pro jejich úhradu. Téhož dne však správní orgán vydal nové dodatečné platební výměry na shodné částky antidumpingového cla, které již obsahovaly právní ustanovení, podle kterého byla vyměřena povinnost k úhradě cla. Tyto posléze vydané dodatečné platební výměry napadl žalobce odvoláními, která žalovaný zamítl rozhodnutími ze dne 8. 11. 2010, čj. 3525/2010-060100-21 a 3526/2010-060100-21. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce následně podal proti rozhodnutím o odvolání správní žaloby ke krajskému soudu, o kterých rozhodl krajský soud rozsudky ze dne 29. 2. 2012, čj. 8 Af 2/2011 - 48 resp. 30 Af 3/2011 - 48 tak, že je zamítl. V těchto řízeních se stěžovatel a posléze krajský soud zabývali meritem věci, tedy tím, zda byly splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla. Relativně souběžně a na sobě nezávisle tak probíhala samostatná řízení o dodatečných platebních výměrech a o žádostech o vrácení cla.

[12] Druhou podstatnou okolností limitující rozsah hledisek přezkumu v této věci je to, že krajský soud zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro procesní pochybení, neboť stěžovatel neseznámil žalobce v odvolacím řízení se změnou právního názoru na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud se proto nemohl zaměřit na to, zda byly či nebyly splněny podmínky pro vrácení cla resp. zda bylo clo dlužné ze zákona nebo povinnost k jeho úhradě vznikla až vydáním dodatečných platebních výměrů. Musel především posoudit, zda bylo odůvodnění správních rozhodnutí dostatečné a zda došlo k natolik závažnému porušení procesních práv žalobce, že bylo třeba obě rozhodnutí o odvolání z tohoto důvodu zrušit.

[13] Správní orgán v rozhodnutích o zamítnutí žádostí o vrácení uhrazeného cla ze dne 11. 1. 2010 nejprve shrnul dosavadní průběh řízení ve věci doměření cla. Žalobce v těchto žádostech tvrdil, že clo nebylo v době jeho zaplacení dlužné a jako takové muselo být v souladu s čl. 236 odst. 1 celního kodexu vráceno žadateli. Ačkoliv je povinností správního orgánu vrátit clo z úřední povinnosti podle čl. 236 odst. 2 celního kodexu, přesto podal žádost o vrácení cla. Správní orgán v obou rozhodnutích konstatoval, že byl vydán nový platební výměr, kterým bylo nově doměřeno antidumpingové clo. Částka cla měla být splatná na totožný variabilní symbol jako u neplatného dodatečného platebního výměru. Protože je již na tomto variabilním symbolu částka cla uhrazena a žalobce částku znovu neuhradil, což by znamenalo přeplatek, celní úřad žádosti zamítl.

[14] V odvoláních žalobce mimo jiné uvedl, že clo vybrané na základě platebních výměrů ze dne 10. 7. 2009 nebylo v době, kdy došlo k jeho zaplacení, dlužné a jako takové musí být v souladu s čl. 236 odst. 1 celního kodexu vráceno. Celnímu úřadu zákon neumožňuje, aby dříve zaplacené clo použil na úhradu nově vyměřeného cla jenom proto, že bylo znovu vyměřeno ve stejné výši a splatné pod stejným variabilním symbolem. Na to reagoval stěžovatel v rozhodnutích napadených žalobou tak, že odmítl požadavek žalobce na vrácení cla podle čl. 236 celního kodexu. Clo se vrátí jen tehdy, pokud se zjistí, že v době jeho zaplacení nebyla jeho částka dlužná ze zákona. Dovozní clo bylo dlužné ze zákona. V této souvislosti odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Transport Maatschappij Traffic BV proti Staatssecretaris van Economische Zaken, ze dne 20. 10. 2005, C-247/04. Podle stěžovatele nebylo pochyb, že celní dluh skutečně vznikl za podmínek stanovených kapitolou 2 hlavy VI celního kodexu a částka tohoto cla byla určena použitím celního sazebníku. Proto bylo clo v době zaplacení dlužné. Navrátit clo, které je dlužné ze zákona, je možné pouze tehdy, pokud by se pravomocně prokázalo, že nárok na zaplacení cla nevznikl. Stěžovatel připustil, že v době zaplacení antidumpingového cla byly dodatečné platební výměry neplatné. Tato neplatnost je však irelevantní, protože částka cla zůstala dlužná ze zákona, i když nebyla dlužníkovi sdělena v souladu s čl. 221 odst. 1 celního kodexu.

[15] Za této situace bylo třeba posoudit, zda stěžovatel porušil v odvolacím řízení procesní práva žalobce tím, že jej předběžně neinformoval o svém právním názoru, o který hodlal opřít rozhodnutí o odvolání. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že žalobou napadená rozhodnutí nejsou odůvodněna podrobně a vyčerpávajícím způsobem. Nejvyšší správní soud se však po zvážení celé věci přiklonil k názoru, že z jejich odůvodnění lze dostatečně určitě zjistit, na základě jakých právních argumentů stěžovatel zamítl žádost o vrácení cla.

[16] Rovněž nedošlo k natolik intenzivnímu porušení procesních práv odvolatele, v důsledku kterých bylo nezbytné napadená rozhodnutí zrušit. Podstatou požadavku, aby rozhodnutí o odvolání nebylo pro odvolatele překvapivé, je potřeba zamezit situacím, kdy odvolací orgán o odvolání rozhodne na základě zcela jiných skutkových a právních úvah, než které odvolatel uplatnil a odvolatel je nemohl v kontextu projednávané věci ani předvídat. Tak tomu však v této věci nebylo. Krajský soud postupoval správně, pokud zdůraznil, že stěžovatel opřel své rozhodnutí o jiný právní důvod než předtím správní orgán. Zatímco ten zamítl žádosti o vrácení cel s tím, že v mezidobí byly vydány nové doplněné dodatečné platební výměry na shodnou platební povinnost na účet se shodným

variabilním symbolem, stěžovatel zdůvodnil názor o nesplnění podmínek pro vrácení cla tím, že povinnost k jeho úhradě vznikla a trvala ze zákona a osvědčení neplatnosti dodatečných platebních výměrů na ni nemělo vliv. Tento názorový posun však pro žalobce nebyl překvapivý. Je totiž třeba obrátit pozornost k obsahu odvolání žalobce proti rozhodnutím o zamítnutí jeho žádostí. V něm vyjádřil názor, že v důsledku osvědčení neplatnosti dodatečných platebních výměrů nebylo clo v okamžiku jeho zaplacení dlužné, a proto mělo být „*v souladu s čl. 236 odst. 1 alinea první celního kodexu vráceno odvolateli*." Odvolatelem zmíněné ustanovení celního kodexu stanoví, že se dovozní nebo vývozní clo vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2 celního kodexu. Byl to tedy žalobce, kdo v odvoláních výslovně argumentoval ustanovením, jehož hypotéza zahrnuje případy nesprávného zaúčtování cla, i případy, kdy částka cla není dlužna již ze zákona.

[17] Odvolatel má nepochybně právo sám uvážit, jakým způsobem bude v odvolání formulovat své argumenty. V návaznosti na odůvodnění rozhodnutí o vrácení cla lze akceptovat, že své stanovisko primárně opřel o přesvědčení, že zde nebyly účinné platební výměry k úhradě cla. Pokud se však již správní orgán zabýval konkurencí neplatného dodatečného platebního výměru a bezprostředně po ověření neplatnosti vydaného opraveného platebního výměru, bylo možné předpokládat, že žalobci při argumentaci čl. 236 odst. 1 celního kodexu nemohla uniknout souvislost, zda povinnost k úhradě cla případně nevznikla ze zákona. Neobstojí proto názor krajského soudu, že žalobce argumentoval těmito souvislostmi až v žalobě pouze v důsledku změny právního názoru stěžovatele. I když správní orgán (nutno konstatovat nedostatečně) hodnotil, zda zde byl právní důvod pro nevrácení cla, mohl se žalobce již v podaném odvolání podrobně věnovat též tomu, že clo rovněž nebylo dlužné ze zákona. Proto nemohl být postup žalovaného pro žalobce, který byl v řízení právně zastoupen, natolik překvapivým, že mu znemožnil jeho procesní obranu v odvolacím řízení.

[18] V této věci nešlo o následné hodnocení důkazních prostředků, které nebyly hodnoceny nebo byly hodnoceny jinak. Šlo pouze o posouzení, zda byly splněny předpoklady právního ustanovení, kterým v odvolání argumentoval sám žalobce. Na rozdíl od věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Afs 34/2003 nedoplňoval nyní stěžovatel dokazování ve směru naznačeném předchozím zrušujícím rozsudkem krajského soudu a nepřihlížel nově k natolik zásadní okolnosti, jakou je např. to, zda je předložená dohoda řádně opatřena podpisy všech zúčastněných. Zde stěžovatel opřel výrok o zamítnutí žádostí sice o jiný právní důvod, ten se však opíral o ustanovení, kterým žalobce sám argumentoval v odvolání. Nejvyšší správní soud se proto přiklonil k názoru, že postup stěžovatele nebyl pro odvolatele natolik překvapivým, aby bylo nezbytné žalobou napadená rozhodnutí z uvedeného důvodu zrušit.

[19] Krajský soud vytkl napadeným rozhodnutím rovněž jejich nedostatečné odůvodnění. Tomu lze přisvědčit do té míry, že stěžovatel příliš podrobně nezdůvodnil, proč se domnívá, že částky cla byly dlužny ze zákona. Je otázkou, nakolik se na této skutečnosti projevil fakt, že správní orgán nadále vedl vedle řízení o žádosti o vrácení cla též řízení o doměření cla a žalobce v uvedeném řízení proti doměření brojil. Přesto však lze z odůvodnění napadených rozhodnutí zjistit, z jakých důvodů podaným odvoláním nevyhověl. Reagoval především na tvrzení, že neplatný dodatečný platební výměr nemohl

založil jeho povinnost k úhradě cla. Proto argumentoval judikaturou Evropského soudního dvora, která rovněž řešila případ, kdy rozhodnutí o povinnosti uhradit clo bylo shledáno neplatným, tehdy dokonce v důsledku nedostatku kompetence správního orgánu k jeho vydání. Analogicky proto dospěl k názoru, že v této věci byly sice shledány nedostatky dodatečných platebních výměrů ze dne 10. 7. 2009, ty však byly bezprostředně po jejich osvědčení napraveny vydáním výměrů nových. Konstatování, že považuje za nepochybné, že celní dluh skutečně vznikl za podmínek stanovených kapitolou 2 hlavy V celního kodexu a částka byla určena použitím celního sazebníku, je sice stručné, ale dostatečné k vyjádření přesvědčení, že došlo k dovozu zboží, na které právní předpisy uvalují antidumpingové clo, které bylo třeba zaplatit. Rovněž z něj zřetelně vyplývá názor, že ani osvědčení neplatnosti dodatečných platebních výměrů a následné vydání výměrů „opravených“ nic nezměnilo na povinnosti žalobce clo uhradit a rovněž na tom, že nebyl shledán důvod k vrácení uhrazeného cla žalobci.

[20] Krajskému soudu lze částečně přisvědčit, pokud požadavek na podrobné odůvodnění rozhodnutí zdůvodňuje tím, že je mezi účastníky soudního řízení spor o původu zboží a tedy o samotném vzniku celní povinnosti. Existencí rozdílných stanovisek obou stran zdůvodňuje potřebu řádného a podrobného zdůvodnění rozhodnutí o odvolání. Současně je však třeba vidět, že řízení o vrácení cla nebylo jediným řízením, které správní orgán se žalobcem ohledně předmětných obchodních případů vedl. Nedošlo k tomu, že by po právní moci rozhodnutí o vrácení cla neměl žalobce procesní možnost obrany proti povinnosti uhradit clo resp. dosáhnout jeho následného vrácení. Souběžně probíhalo řízení o odvolání proti nově vydaným platebním výměrům, následovalo řízení před krajským soudem a v současné době probíhá řízení o kasační stížnosti v uvedené věci. Tam je řešena samotná podstata sporu, tedy původ dováženého zboží a splnění podmínek pro doměření cla. Žádost o vrácení cla byla logickou procesní reakcí žalobce na vydání osvědčení o neplatnosti dodatečných platebních výměrů. To, že správní orgán svůj procesní postoj nezměnil, potvrdil vydáním opravených platebních výměrů bezprostředně poté. Žalobce tak mohl proti názoru celních orgánů brojit, což rovněž činí. Krajský soud přezkoumával rozhodnutí o žádosti o vrácení cla chronologicky dříve než rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům. I tato okolnost mohla ovlivnit krajský soud při úvaze, zda je odůvodnění napadených rozhodnutí dostatečné a zda rozhodnutí z tohoto hlediska ještě obstojí.

[21] I se zřetelem k uvedeným souvislostem dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že byť rozhodnutí žalovaného rozhodně nejsou odůvodněna precizně, lze z nich rozeznat důvody, pro které byla odvolání zamítnuta a krajský soud je mohl přezkoumat. Proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. července 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu